

Ens ha tocat la rifa

Un relat de: [eumolp](#)

Ens ha tocat la rifa. Al tercer segona hi ha vingut a viure un xicot que gasta una música insuportable. No sé si li diuen trap, rap, hip-hop, xup-xup o la mare que ens va parir, però és d'una monotonia enervant i aclaparadora. Si més no, sentida si us plau per força quan a ell li ve de gust i quan a mi m'agradaria llegir tranquil, arrepapat a la butaca de la galeria i assaborint les lletres. Jo, és que quan llegeixo, llegeixo. I quan escolto música, escolto música. Què voleu que us hi digui, sóc de gustos potser antiquats, però d'una solvència contrastada. De música, no en sento: jo, la música, l'escolto. I quan ho faig, miro de no imposar els meus gustos a ningú. Trio les hores, controlo el volum o, si s'escau, em plantifico els auriculars. Vaja, que procuro no tocar allò que no sona a ningú.

La broma fa dies que dura. La meva dona també se'n queixa però té més corretja, és de bona pasta i confia (santa innocència!) en la bondat humana. L'altre dia va anar a picar a la porta de l'interfecte i li va demanar si podia estalviar-nos alguns decibels de la tortura. Algun gruny deuria obtenir per resposta, no diré que no, però a efectes pràctics el corcò d'això-que-ell-en-deu-dir-música continua perforant els nostres timpans a hores impertinents, intempestives i inadequades.

Vaig decidir passar a l'ofensiva. Vaig revisar les meves músiques de capçalera i em vaig decidir per A l'entrada del temps clar interpretada pel Clemencic Consort. Hi ha altres intèrprets que en tenen versions que són prou notables, però aquesta és la que sempre m'ha semblat més contundent, més d'acord amb l'explosió de joia que deuria representar cap allà al segle XII la vinguda del bon temps després dels freds, la foscor i les privacions de l'hivern. Sigui som sigui, té un ritme que exalta i una recurrència que posada en bucle i a tota potència crec que pot posar de punta els nervis del més pintat.

Vaig disposar els altaveus en posició i així que el sàdic del tercer segona va engaltar la seva sonsònia jo vaig prémer el play per obsequiar-lo amb una bona ruixada de Calenda Maia a tot drap.

Només van caler dos dies. El truc reiteratiu i impertinent delatava que darrere del dit hi teníem el del tercer segona traient foc pels queixals. Vaig aturar la dona quan era a punt d'obrir i li vaig demanar per signes que em fes la gràcia de deixar-me actuar. Es va arronsar d'espatlles i es va quedar darrere la porta, amagada als ulls del veí, però controlant-me en silenci per por del que es podia esdevenir.

Vaig obrir d'una revolada i abans que el paio pogués articular cap queixa, em vaig portar les mans al cap i vaig fer la cara d'espant, por i angoixa més autèntics de què vaig ser capaç. Me'n deuria sortir prou bé, perquè la fúria que l'empenyia va quedar en suspens i va posar cara d'interrogant.

En vaig tenir prou amb el silenci forçat per la sorpresa per engaltar-li un seguit de moviments esotèrics dibuixats amb les dues mans, que vaig acompanyar amb un reguitzell de sons guturals mal articulats.

No vaig haver de menester més de cinc segons per veure com li queia la mandíbula i el ulls se li esbatanaven. Breu: ja el tenia al pot.

-No feu ni un pas ni digueu res. -La meva veu forçada volia sonar com d'ultratomba-. La vostra aura ho proclama i jo no puc callar: porteu la mort escrita a la cara.

L'efecte va ser fulminant. Els rostre se li va trasmutar, va començar a tremolar i va fer dues passes enrere, moment que jo vaig aprofitar per tancar la porta i encarar-me a la meva dona que no s'ho sabia acabar.

-Però tu estàs sonat o què? A què vénen totes aquestes endergues sobre l'aura i la mort? T'has tornat boig.

Jo no podia aguantar-me el riure, però fent un esforç vaig arribar a respondre:

-Dona, agafa-t'ho pel costat bo. Si m'ha pres per boig, ens deixarà tranquils. I si és del ram dels supersticiosos hipocondríacs ara ja té de què rumiar. Sigui com sigui, déu faci que abandoni la música i es dediqui a la meditació.

El bon déu ens deuria escoltar. Els dies van anar passant i jo vaig poder escarxofar-me a la meva butaca de lectura sense més música de fons que el fregadís dels fulls que anaven passant.

Al cap d'una quinzena, els comentaris sobre una pudor insuportable van anar de boca en boca a tota l'escala. El nas més fi, el de l'Eudald, l'impressor del l'entresol primera, va situar el focus de la pesta al replà del tercer.

Avisada l'autoritat, mossos i bombers van actuar amb tota diligència, es van fer càrrec de la tragèdia i es van endur la despulla.

Ja han passat un parell de mesos i no n'hem parlat amb la dona. I molt em temo que no en parlarem i que el mur que creix entre nosaltres cada dia es farà més gruixut. Però sé que ella em mira així com de través quan es pensa que no me n'adono i que no es treu del cap allò de l'aura i de la mort escrita a la cara. Com si jo en tingués la culpa. I això no pot acabar bé, que ja fa un parell de dies que quan me la miro li veig una aura cada cop més de color de gos com fuig.

I tot per quatre notes mal acordades.

Lloat sia déu.